

Mt 6, 19-34: Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Světlem těla je oko. Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo. Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku. Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohleděte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklíží do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojoval? A o oděv proč si děláte starosti? Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou – a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní travu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malověrní? Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.

V životě člověka občas přichází chvíle, kdy zjišťujeme, že naše jistoty jsou dost nejisté, naše cennosti bezcenné. Všechno za čím se ženeme, o co usilujeme, se může v jediném okamžiku zhroutit jako domeček z karet. Stačí malé škobrtnutí, finanční trable nebo zákeřná nemoc. Věcí, které nás mohou připravit o pozemské jistoty je mnoho, jistě není potřeba je vyjmenovávat.

Ježíš nám v evangeliu podle Matouše radí: „**Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou.**“

Není ani tak důležité, co je naším pokladem, ale kde je jeho úložiště. Nebe je bezpečné místo, je to takový trezor. O tom, co máme u Boha, víme jen my a Bůh.

Poklad je něco, na čem lpíme, k čemu nás to přitahuje, na čem nám záleží. Nechte se přitahovat tam, kde to má smysl, radí Ježíš: „**Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.**“ Poklad, i ten v nebesích, není něco, co si vyzvedneme až po smrti, ale něco, co ovlivňuje náš život už teď.

Záleží, jak se umíte dívat. Správně vidíme jen srdcem, co je důležité, je očím neviditelné. Chodíme po světě s různými brýlemi, nemusí být jen růžové – idealistické, ale třeba černé – pesimistické, šedé – depresivní...Mají jednu společnou vlastnost, svět za nimi vypadá jednolitý, ztrácí svou pestrost, je jen růžový, jen šedý, jen černý...Když tvé oko bude bezelstné, pak budeš mít jasno. Bude-li tvé oko zlé, nepochopíš nic. Bůh nám může pomoci nalézat světlo.

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.

Služba dvěma Pánům byla teoreticky možná. Třeba když byl někdo otrokem dvou bratrů. Ale i v tomto případě se dřív nebo později dostal do situace, kdy si musel vybrat, komu se zavděčí, s kým bude zadobře. Jde nám o Boha nebo o lidi? Je pro nás víc Bůh nebo majetek?

Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Jíte kvůli životu, nežijete kvůli jídlu. Nemáte tělo proto, abyste měli na co navléct šaty, ale šaty aby vám nebylo zima. Starat se je tu ve významu, dělat si starosti, propadat panice, stresovat se, nespoléhat se na Boha a jeho vůli, ale jen sám na sebe.

Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Oproti ptákům máme spoustu jistot. Máme pole, na kterém můžeme zasít. Máme různé zrní a semena. A nakonec máme stodoly a všelijaká síla, kam může uložit to, co se nám urodilo. A přece si děláme starosti? Bůh se postará o ptáky, proč by se nepostaral i o nás.

Kdo z vás může o jedinou píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojoval? To není fatalismus, ale uklidnění před uštvaností a panikou, starostmi o tento život. Starosti nám život neprodlouží. Pán Bůh se stará. Stará se o ptáky i o polní lilie. Proč by se nepostaral o nás. Kdejakou kytku obléká do krásných šatů, proč by neoblékl nás? Netrapte se starostmi pro to, co není v životě důležité, jako třeba bohatství. Nelze si pořád dělat starosti a přitom se spoléhat na Boha. Jedno nemůžete myslet vážně. Pokud člověk opravdu věří, pak se nebojí své trápení svěřit pánu Bohu, spolehnout se na jeho vůli.

Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Učte se na svět dívat očima Božího království. Hleďte to podstatné, všechno ostatní nějak dopadne. **Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.** Nestrachujte se, netrapte se, nepropadejte panice, ani kvůli budoucnosti. Nelze důvěřovat, spoléhat se a zároveň si dělat starosti.

Text, který jsme slyšeli jako první čtení, se tomu evangelijnímu hodně podobal, oba jsou takové **Carpe diem**, vyzývají nás, abychom si nedělali starosti, radovali se z toho, co máme.

Někteří lidé si myslí, že frází **Carpe diem** – užij dne, můžeme nahradit frází **Po nás potopa**, ale tak to není. **Carpe diem** nemusí být jen laciné požitkářství bez plánů do budoucna, bez horizontu, bez zodpovědnosti.

Naopak může to být reakce na to, kolik dobrého jsme od Boha dostali. Rodinu, přátele, domov, různá nadání a všelijaké Boží dary.

Člověk je dobré Boží stvoření a svět je, veškeré lidské hlouposti navzdory, také dobrý, jen na to občas pro všechna možná trápení zapomínáme.

Amen